

[Aksel Larsen.]

ske system er slet ikke så tosset. Efter det svenske system afvejer man forud, hvordan situationen ligger, og hvad der kan blive råd til. Jeg tror såmænd heller ikke, det er så helt tosset; det kommer an på, hvordan det praktiseres, men jeg ved ikke af, at der er foregået nogen som helst afvejning. Det materiale, der skal understøtte regeringens lovforslag, kom i går, og regeringens lovforslag var fastlagt omend ikke færdigudarbejdet i sidste uge, så jeg er altså ikke så sikker på, at man i forvejen har kunnet foretage nogen afvejning. Jeg tror snarere, at man sådan har slået plat og krone om, hvor meget man skulle give, og hvor lidt man kunne nøjes med.

Det andet interessante, det ærede medlem hr. Hans Rasmussen sagde, var dette: det har vist sig, at omsforliget ikke sikrede os, og derfor kommer vi igen. Må jeg minde det ærede medlem om, at i fjor erklærede hans parti og hans regering og for øvrigt alle 4 forligspartier, at når man lavede dette omsforlig, havde man — man sagde ikke udtrykkeligt for evige tider, men sådan opfattede befolkningen det — klaret valutaen og beskæftigelsen og økonomien og det hele, og nu kommer det ærede medlem hr. Hans Rasmussen selv og siger: vi erkender, at det duede ikke, så nu må vi komme med noget mere. Så får vi igen at vide, at dette er en helhedsløsning, det vil hjælpe på det hele, hvis vi bare stemmer for alle 12 lovforslag, altså med udsigt til, at om et halvt år vil ikke det ærede medlem hr. Hans Rasmussen, men en tredje socialdemokratisk ordfører komme og sige: det duede ganske vist ikke, så nu må vi have et nyt forlig.

Den højtærede statsminister havde set frem til debatten med større forventning. Det kan jeg godt forstå. Jeg ved udmærket, med hvilken forventning han havde set frem til denne debat. Han havde set frem til en debat af en helt anden art, hvor folkettinget ikke sagde det, der i grunden var det eneste fornuftige: disse lovforslag er så komplicerede, så lad os kigge lidt nærmere på dem og se, om de overhovedet duer. Den højtærede statsminister havde virkelig troet, at folkettinget og partiordførerne ville springe op og bide i de manglende gardinstænger og sige: ned med regeringen og lovforslagene, så statsministeren derefter

kunne sige: „Ærede vælgere! der er intet udkomme med disse mennesker. Nu udskriver vi valg. Stem på os!“ Vi har skuffet den højtærede statsministers forventning. Jeg kan ikke beklage det, for når der kommer sådan en buket lovforslag, må vi sige: må vi få nogle beregninger, der viser, om de duer, og hvordan virkningerne af dem bliver.

Den højtærede statsminister mener, at den dagsorden, det ærede medlem hr. Chr. Madson har foreslået, røber hjælpeløshed. Jeg ved ikke, hvori hjælpeløsheden skulle ligge. Den udtrykker temmelig klart vor mening også om regeringen, idet den til regeringen siger: I skulle slet ikke være kommet med det forslag om forlængelse af de kollektive overenskomster; det skulle I være så kloge at trække tilbage. Så siger den videre, at Arbejdsgiverforeningen burde have indladt sig på forhandling. Jeg er overbevist om, at hver eneste ærlig fagforeningsmand i Danmark vil skrive under på, at det er fuldkommen utåleligt og uanstændigt, at Arbejdsgiverforeningen skal have lov til at nægte overhovedet at forhandle — og det er det, der er sket. Her burde både regering og folketing med størst mulig autoritet sige til Arbejdsgiverforeningen: vil I så komme i gang! Det er det, vi foreslår, men det mener altså den højtærede statsminister er hjælpeløshed.

Så kommer socialdemokratiet og det radikale venstre ved det ærede medlem hr. Hans Rasmussen med et forslag til en anden motiveret dagsorden. Ja, jeg går ud fra, at den er fremsat i første række af de sædvanlige grunde, man har til at fremsætte sådan en: for at regeringspartierne kan slippe for at stemme om den dagsorden, andre har foreslået. Det skal man naturligvis have lov til. Men så nøjes man ikke med at komme med en af de sædvanlige appareringsdagsordener; man kommer med en dagsorden, som forlanger, at folkettinget på nuværende tidspunkt skal godkende alle de 12 lovforslag, som regeringen har fremsat. Det kan man ikke forlange af folkettinget — det er aldeles udelukket. Folketinget kan dog ikke — navnlig efter at vi af den højtærede statsminister er blevet belært om, hvorledes han højagter parlamentets og folkestyrets traditioner — give sig til, før det har behandlet disse lovforslag, at